

фамилия. Въ нея той описва ужаситѣ на робството и нещастията на българското население, изложено на кърджалийскитѣ произволи и жестокости. Все преди освобождението той написва и първата българска драма **Иванко**. Тая драма изъ живота на Асеня се е играла съ голѣмъ успѣхъ въ турско време, а продължаватъ да я играятъ и до сега. Написана е тѣй майсторски, че и днесъ тя се гледа съ интересъ отъ зрителитѣ. И все още буди умраза къмъ интригитѣ на гърцитѣ, които сж искали да съборятъ българското царство, едвамъ възстановено отъ Асеновци.

Още преди освобождението Друмевъ става владика, изоставя литературата и се отдава на обществена и политическа дейность. Като общественикъ му възлагатъ твърде тежки и важни задачи, за да закрепятъ новоосвободената си родина. Пращатъ го да благодари на царя Освободителя отъ името на българския народъ за освобождението на България. Втори пжтъ го пращатъ при руския императоръ Александъръ III — да не разваля съединението на северна и южна България. По-късно отново отива при императора да го моли, да бжде приятелъ и покровителъ на България. Всичко, що възлагали на митрополитъ Климентъ, той го извършвалъ винаги съ успѣхъ.

Когато днесъ чествуваме сто години отъ рождението на Друмева, въ негово лице свободна и обединена България едновременно чествува единъ свой борецъ за свобода и бележитъ духовенъ вождъ. Училището ни въ неговото лице ще почете единъ свой министъръ на просвѣтата. А пжкъ българската книга — първиятъ художникъ-писателъ, авторътъ на първата повестъ и на първата драма.

Друмевъ направи твърде много, за да пробуди българитѣ. Вдъхновяваше ги за борба съ гръцизма и ги сплоти въ едно, за да спечелятъ съ общи усилия духовната ни и политическа свобода.

ОСВОБОЖДЕНИЕ *)

Нощта бѣ тиха и приятна. Звездитѣ блещукаха на високото небе и се усмихваха на величествената луна. Тихиятъ вѣтрър разлюляваше дърветата на Преславския балканъ, които съ своитѣ листа издаваха тихъ и упоителенъ шумъ.

Въ най-скритото мѣсто на тая гора лежахъ вѣоржжени разбойници и пазѣха плененитѣ Вълкови синове: Велико и Стоянъ.

Главатаритѣ Еминъ и Омаръ, седнали край огъня, се разговаряха, безъ да подозиратъ, че нещастнитѣ момчета ги слушаха.

Омаръ, свирепъ и кръвожаденъ турчинъ, казваше:

*) Изъ книгата „Нещастна фамилия“. Въ главата „Освобождение“ на тази много интересна книга се разказва, че кърджалиятъ Джемалъ-бей преследвалъ и избивалъ всички близки на Вълка, защото не му дали за жена една хубавица мома отъ тѣхния родъ. Вълковитѣ синове, Велико и Стоянъ, били пленници у Джемаловитѣ хора въ Преславския балканъ и очаквали всѣка минута смъртъта си.